

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **D. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2016, č.j. OAM-20/LE-LE05-LE23-PS-2016,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 2. 2016, č.j. OAM-20/LE-LE05-LE23-PS-2016, se pro vady řízení a nezákonnost **ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2016, č.j. OAM-20/LE-LE05-LE23-PS-2016, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1. 1. 2016 (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 11.6.2016.

Žalobce žalovanému vytýká porušení ust. § 2 odst. 1a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a

zákona o azylu. Žalobce zejména namítal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod zajištění, tj. že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, proto je třeba toto ustanovení vykládat vždy restriktivně. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde je uvedeno, že *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“* Dále poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, ve kterém je uvedeno, že *„skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“* Dle žalobce z napadeného rozhodnutí žalovaného přitom nevyplyvá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem žalovaný spatřuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, což ve vztahu k ustanovení § 68 správního řádu způsobuje nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce připouští, že v době stanovené k vycestování v rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky nevycestoval a nadále se zde nelegálně zdržoval, avšak nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný pouze poukazuje na jednání žalobce s tím, že toto zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Pakliže v odůvodnění rozhodnutí chybí hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze je považovat za dostatečné ve smyslu § 68 správního řádu. Žalovaný dle žalobce nikterak nezduodňuje, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat.

Žalobce poukázal na to, že se žalovaný nevypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, která je podmínkou zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu, když se omezil na pouhé konstatování, že žalobce „na území ČR nikoho nemá a nemá ani žádnou adresu pobytu“. Žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení alternativních zvláštních opatření, neboť se nevyjádřil k žádné z alternativ a neuvedl důvody, pro které nelze danou alternativu uplatnit. Ustanovení § 47 zákona o azylu totiž nepředpokládá, že žadatel o mezinárodní ochranu má určitou stálou adresu pobytu, případně, že má na území ČR nějaké známé. Žalobce proto namítal, že z žalobou napadeného rozhodnutí není seznatelné, z jakého důvodu by nestačilo umístění žalobce do pobytového střediska, případně uložení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu a ponechat obstarání ubytování na žalobci.

Dále žalobce namítal nedostatečné odůvodnění délky trvání jeho zajištění, neboť se žalovaný zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení doby přiměřené, nezbytné pro dosažení sledovaného cíle. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je nezbytné žadatele o azyl držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je možné jej v zařízení pro zajištění cizinců držet. Rovněž žalobce poukázal na zmatečnost výpočtu délky zajištění žalobce, neboť sám žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že „cizincem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu podaná účelově s cílem oddálit jeho vyhoštění z ČR“,

k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o azyl pro její zjevnou nedůvodnost je přitom zákonem o azylu stanovena lhůta 30 dnů. Žalobce tedy považuje za zmatečné, že žalovaný při výpočtu doby zajištění žalobce kalkuluje s 90 dny jako s polovinou standardní zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak, dle názoru žalobce, měl stanovit délku zajištění podstatně kratší s tím, že v případě, pokud by se ukázalo, že žádost žalobce není zjevně nedůvodná, by ji mohl přiměřeně prodloužit.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Trval na tom, že bylo prokázáno, že by žalobce mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. Žalobce svým jednáním opakovaně porušil právní předpisy České republiky, když svévolně neoprávněně pobýval na území České republiky a z jejího území nevycestoval, třebaže mu bylo uloženo vyhoštění, čímž mařil výkon tohoto správního rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že je zřejmé, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že opětovně zmaří výkon správního vyhoštění, když z jeho jednání jasně vyplynulo, že nemá v úmyslu z České republiky vycestovat. Žalovaný trvá na tom, že žalobce opakovaně a zcela vědomě porušoval platné právní předpisy.

Žalovaný dále zdůraznil, že nelze pominout skutečnost, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je podaná účelově, pouze s cílem oddálit možnost vyhoštění z území České republiky, když o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po více než dvou měsících nelegálního pobytu na území České republiky a po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný trval na tom, že propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Dále žalovaný uvedl, že trvá na tom, že uvedl dostatečné důvody pro omezení osobní svobody žalobce a potřebu jeho izolace od ostatní společnosti, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti. K vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu dle žalovaného postačují již samotné důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný v předmětném řízení zjistil existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí vážného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respektování právního řádu České republiky. Délku trvání zajištění považuje žalobce za zcela dostatečně odůvodněnou.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí

soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti týkající se odůvodnění skutečnosti, že žalobce naplnil důvod pro rozhodnutí o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, dle kterého může Ministerstvo vnitra ČR v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Žalovaný se otázkou, zda se lze důvodně domnívat, že žalobce by v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že dospěl k závěru, že žalobce by takové nebezpečí představovat mohl na základě skutečností, že vědomě pobýval na území České republiky nelegálně a následně nerespektoval ani správní rozhodnutí o vyhoštění. Na základě těchto skutečností dospěl správní orgán k závěru, že žalobce porušoval platné právní předpisy a svým chováním zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat. V této skutečnosti pak žalovaný spatřoval důvodnost domněnky, že žalobce v případě, že by byl propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V případě žalobce je nesporné, že již v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění, a to rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 12. 8. 2015, č. j. KRPA-328883-20/ČJ-2015-000022, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství cizinecké policie ze dne 19. 10. 2015, č. j. CPR-30699-2/ČJ-2015-930310-V243, a správní rozhodnutí prvního stupně bylo potvrzeno.

Nejvyšší správní soud přitom v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50, a ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 Azs 71/2015 - 31, ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 - 30 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), vyjádřil názor, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Konkrétně ve zmíněném rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013 - 50, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“.

Z rozhodnutí žalovaného přitom ovšem nevyplývají jiné důvody, pro které má žalobce představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, než jen důvody jeho nelegálního pobytu na území České republiky a nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento závěr je, jak vyplývá z výše uvedeného, nesprávný. Žalovaný tak pochybil, pokud dospěl k závěru, že pouze nelegální pobyt stěžovatele na území České republiky a nerespektování rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že ani skutečnost, že žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, ještě nezakládá závěr, že intenzita porušování právního řádu má v jeho případě trestněprávní

dimenzi, když dosud nebyla pravomocně vyslovanena vina žalobce v trestním řízení (ze správního spisu vyplývá, že Obvodní státní zástupkyně pro Prahu 5 nedala souhlas se zadržením žalovaného a s vedením zkráceného řízení).

Soud s ohledem na uvedené konstatuje, že v daném případě nepovažuje výše uvedené odůvodnění obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí za dostačující pro závěr žalovaného, že žalobce by mohl v případě, že by byl propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný dle soudu dostačujícím způsobem neodůvodnil naplnění podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ve vztahu k obavě z porušení veřejného pořádku ze strany žalobce.

Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce nemožnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu.

Z výše uvedeného ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu je kumulativní podmínkou pro možnost zajištění cizince. V ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu je uvedeno, že zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Ve vztahu k možnosti aplikace zvláštních opatření na žalobce žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedl pouze, že „z jeho výpovědi je také zřejmé, že na území ČR nikoho nemá a nemá ani žádnou adresu pobytu“ a „nevystoupal z území ČR, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění“. Z uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné.

K této otázce žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval své konstatování, že zvláštní opatření by nebyla účinná za situace, kdy žalobce nevystoupal z území ČR, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29.

Soud na tomto místě musí konstatovat, že závěr žalobce, že zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu by v daném případě nebyla účinná, není v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí prakticky vůbec zdůvodněno. Konstatování skutečnosti, že žalobce na území České republiky nikoho nemá a nemá ani žádnou adresu pobytu dle soudu nemá žádný vztah k posouzení otázky, zda by nebylo účinné zvláštní opatření spočívající v rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti žalobce zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem či v rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Dostatečným zdůvodněním není ani odkaz na shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, když tento rozsudek se netýkal zajištění žadatele o azyl z důvodných obav, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, nýbrž o zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.

Ve výše uvedené skutečnosti spatřuje vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Uvedenou námitku proto soud shledal důvodnou.

Dále žalobce namítal, že délka doby trvání jeho zajištění byla nedostatečně a nesprávně odůvodněna, neboť doba trvání zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle.

Nejdříve se soud zabýval otázkou, zda je délka doby trvání zajištění přezkoumatelným způsobem odůvodněna. V tomto směru soud dospěl k závěru, že na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí je zcela přezkoumatelně odůvodněna délka trvání zajištění žalobce. Žalovaný odvodil dobu trvání zajištění předpokládanou dobou trvání jednotlivých fází řízení. Takové odůvodnění dle soudu vyhovuje požadavku přezkoumatelnosti úvah správního orgánu ohledně doby trvání zajištění.

Následně se zabýval soud otázkou, zda samotná délka zajištění žalobce byla stanovena v souladu s právními předpisy a zjištěným skutkovým stavem. Žalovaný stanovil délku zajištění na 110 dnů. Tato délka nepřesahuje maximální dobu možného zajištění, která je v ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena na 120 dnů. Při stanovení délky zajištění žalovaný vycházel mimo jiné ze skutečnosti, že ve věci mezinárodní ochrany lze předpokládat ukončení řízení ve lhůtě 90 dnů, což je polovina standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu stanovené v § 27 odst. 1 zákona o azylu. Ovšem lhůta šesti měsíců k vydání rozhodnutí se vztahuje na případy, kdy není shledána žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodná. V ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu je uvedeno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Samotný žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 3 uvedl: *„Správní orgán nemůže rovněž pominout skutečnost, že cizincem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu podaná účelově, pouze s cílem oddálit možnost svého vyhoštění z území ČR, když o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po více než dvou měsících nelegálního pobytu na území ČR, až po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Je zřejmé, že v průběhu svého předchozího pobytu na území ČR mohl o mezinárodní ochranu požádat. Z výpovědi jmenovaného nevyplývá naprosto nic, co by jmenovanému nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu.“* Žalovaný tedy při popisu skutkového stavu týkajícího se žalobce popsal v napadeném rozhodnutí skutečnosti, které odpovídají důvodům, pro které by mohla žalobcova žádost o mezinárodní ochranu být posouzena jako zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu.

Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že při aplikaci a výkladu zákona o azylu je nutno postupovat v souladu s právními předpisy EU, které byly do předmětného zákona implementovány. Takovým předpisem je mimo jiné i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. V čl. 9 odst. 1 uvedené směrnice je uvedeno, že žadatel musí být zajištěn pouze po co nejkratší dobu a pokud přetrvávají důvody pro zajištění. Při stanovení doby trvání zajištění dle § 46a zákona o azylu je tedy nutno přihlížet právě k tomu, aby doba zajištění byla stanovena na nejkratší dobu nezbytnou k dosažení účelu zajištění.

V daném konkrétním případě žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že podanou žádost o mezinárodní ochranu považuje za účelovou a v odůvodnění rozhodnutí popsaný skutkový stav odpovídá charakteristice žádosti, která v souladu s § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu může být vyhodnocena jako zjevně nedůvodná. V takové situaci však soud považuje za nepřipustné, aby žalovaný při stanovení délky doby trvání zajištění vycházel ze lhůty stanovené v § 27 odst. 1 zákona o azylu pro vydání rozhodnutí o žádostech o mezinárodní ochranu, které nebyly shledány jako zjevně nedůvodné. Za situace, kdy sám žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zjevnou nedůvodnost žádosti o azyl naznačuje, musí při stanovení doby trvání zajištění vycházet ze lhůty pro vydání rozhodnutí o zjevně nedůvodné žádosti, která je v § 27 odst. 5 zákona o azylu stanovena na 30 dnů. Teprve v případě, že by v průběhu řízení bylo zjištěno, že žádost cizince o mezinárodní ochranu zjevně nedůvodná není, mohl by žalovaný dobu zajištění žalobce v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužit novým rozhodnutím. Pakliže tak žalovaný nepostupoval, jde o nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené soud výrokem ad I. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení a nezákonnost a vrátil věc žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce byl v projednávané věci plně úspěšný, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 8 228,- Kč, která se skládá z částky 6 200,- Kč za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. [převzetí věci a podání návrhu podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013.], z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,- Kč a z částky 1 428,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 14. dubna 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová